

NIỆM PHẬT TAM MUỘI

(Trích trong **Đàn Kỳ Tùng Thư**, tập 2, quyển 23)

Hán văn: Cô Tô_ Người nước Kim (Kim Nhân)_ THUY THÁNH THÁN biên soạn

Việt dịch: HUYỀN THANH

Đức **Thích Tôn** (Thích Ca Mâu Ni) trụ trì ở Thế Giới **Sa Bà** (Sahā-lokadhātu). Đức Thế Tôn **Lô Xá Na** (Locana) trụ trì ở Thế Giới **Hoa Tạng** (Kusuma-garbha).

Đức Thích Tôn mới thành Phật, Đức Lô Xá Na vốn đã thành Phật, Thế Giới ở phương khác có Đức Phật **A Di Đà** (Amita) trụ ở cõi nước **Cực Lạc** (Sukhāvātī). Một **hoa** là một Đức Thế Tôn, chẳng phải là chỗ mà sự tính toán có thể theo kịp. Bởi thế Kinh **A Di Đà** là Kinh *không có người hỏi mà tự nói* (Vô vấn tự thuyết kinh), đầu đề ghi là **Phật nói A Di Đà**, bên dưới ghi thêm chẳng được một chữ **Phật**

Đức Phật **Nhiên Đăng** (Dīpaṃkara) là một vị trần Phật. Đức Phật **Thích Ca** (Śākya-muṇi) là vô lượng vị trần Phật. Đức Phật Thích Ca gọi là *dứt khỏi bệnh tật*, Đức **A Di Đà** (Amita) gọi là *vốn không có bệnh*

Đức Phật nói Kinh **A Di Đà**. Riêng một việc thực hành cùng với các Kinh chẳng giống nhau, lại là vì tất cả chúng sinh, rốt ráo chẳng hay phá **cái Tôi** (ngã).

Đất riêng biệt (đặc địa) là đề cử toàn **Pháp Giới** (Dharma-dhātu)

Nói “*người vốn trụ ngay trong cõi nước Cực Lạc, mỗi mỗi đều là hoa sen hoá sinh*” lại rất chẳng tốt. Ví như người phụ nữ xấu xí, thông thường bị dấu trong phòng sâu tối, hay cung cấm... thì cũng tự hiểu phong tục vậy.

Bốn chữ *vui, giận, thương, thích* (hỷ, nộ, ái, lạc) thì dùng **Lạc** (sự ưa thích) làm cùng cực. Bởi thế biết rằng Học Giả ưa thích Thánh Nhân. Sự ưa thích (Lạc) tức là Trời, Đất vậy

Hoa Sen. Lây nghĩa của *trợ nhau liên tiếp* gọi là **Sen** (Ba đời liên tiếp, Hoa có gương sen, gương sen có cọng sen dưới mặt đất) Nhân chẳng phải là **Thật Tướng** cho nên nói là **Hoa**. Mỗi một chúng sinh đều ngồi trên một hoa, hoa nở thấy Phật, tức nhìn thấy Đức Phật Thích Ca vậy

Chín Phẩm Hoá Sinh của cõi nước Cực Lạc

Thượng Phẩm Thượng Sinh lại là **Di Lạc Nhất Sinh Bồ Xứ** ở đây thành Phật

Hạ Phẩm Hạ Sinh lại là tội nhân trong Đại Địa Ngục A Tỳ ở đây thành Phật Do Người này phạm vào tội lớn cực ác, nên rơi xuống ngục A Tỳ. Có bậc Thiện Tri Thức dùng mọi loại Nhân Duyên, xướng **A Di Đà Phật** (Amita-buddha). Như cái nhà ám tối ngàn năm được một ngọn đèn chiếu soi, nên tội nhân đây nghe Danh Tự này thì Địa Ngục liền ở ngay trong hoa sen, mà Hoa Sen này tức ở ngay trong cõi nước Cực Lạc, còn cõi nước Cực Lạc là ở trong Thế Giới của Đức Phật A Di Đà. Thế Giới của Đức Phật A Di Đà này lại liền ở ngay trong ruộng **Tám Thức** của một tội nhân bên trong vô lượng Địa Ngục lớn. Tổng tội lớn cực ác mà người đây đã phạm chẳng chống cự nổi Danh Tự **A Di Đà**. Bởi thế Địa Ngục tùy theo Thời bị nghiền nát thành bụi phấn. Đây là **Hạ Phẩm Hạ Sinh** vậy

Bồ Tát chẳng nguyện trụ ở Thế Giới ác trược, tức *chẳng được, chẳng cầu sinh về Cực Lạc nhưng mà được sinh về Cực Lạc* lại là việc của **Quả**. Người muốn được **Quả**, trước tiên tu tạo **Nhân**. Thế nào là **Tạo Nhân** ? Là **Niệm Phật Tam Muội** vậy

Pháp **Niệm Phật** chẳng thể dùng **Vọng Tâm** niệm đến Phật từ xa, cũng chẳng thể dùng Vọng Tâm niệm nơi Vọng Tâm. Tại sao thế ? Vì **Vọng Tâm** là Nhân sinh tử, chẳng thể cảm thông đến **Bản Tế** (Bờ mé của cứu cánh căn bản) cho nên dùng Nhân sinh tử chẳng thể cảm thông. Vì thế Phật vốn chẳng xa mà thành xa xôi vậy

Lại nữa, **Vọng Tâm niệm nơi Vọng Tâm**. Kẻ phàm phu chính là Vọng Tâm liên tục trợ giúp nhau, đến rơi vào Địa Ngục. Nay lại dạy dùng như vậy **niệm Phật** thì việc ấy tức dùng Vọng Tâm lúc trước làm **Niệm**, Vọng Tâm lúc sau làm **Phật**. Hoặc dùng Vọng Tâm lúc trước làm **Phật**, Vọng Tâm lúc sau làm **Niệm**. Như vậy tức cùng với Thế Gian luân hồi có khác gì đâu !... Thế nên chỗ của Pháp này, chẳng nên dùng

Phàm Pháp **Niệm Phật**, chẳng nên trước tiên nhìn thấy Phật, tiếp theo **tác Niệm**. Phải nên trước tiên **Niệm Thành**, tiếp theo nhìn thấy Phật. Tại sao thế ? Nếu trước tiên nhìn thấy Phật thì Phật là việc gì ?!... Như vậy gọi là người Đại Vọng Ngữ.

Lại tức khiến cho **Cảm Ứng, Đạo Giao**. Phật hoặc thị hiện, rồi Phật đến tìm thời **Niệm Phật** chạy vạy rất lâu vậy

Lại hướng chi là **Năng Niệm** chính là Vọng Tâm thì Vọng Tâm làm sao có thể mạo phạm với Phật. Ấy là *trước tiên niệm thành, tiếp theo nhìn thấy Phật*. **Niệm** là **Thật**, **Phật** là **giả**. Bồ Tát dùng **Bản Tế** (Bờ mé của cứu cánh căn bản) làm **Niệm**, mà dùng Vọng Tâm làm **Phật**.

Hỏi: “Vì sao chẳng dùng Vọng Tâm làm Niệm, Bản Tế làm Phật ?”

Đáp: “Bản Tế chẳng thể nhìn thấy. Chẳng thể nhìn thấy tức chẳng hay khiến cho Hành Nhân phát Tâm vui vẻ.

Lại **Bản Tế** chẳng tồn tại một hạt bụi nhỏ. Nếu Hành Nhân đối với **Niệm Xứ**, dùng sức tức rất chẳng nên.

Lại dùng cái chén Pha Lê chứa đựng sữa Sư Tử thì vật khí khác chẳng nhận được. Nếu Hành Nhân muốn dùng Vọng Tâm niệm Bản Tế thì ví như vật khí độc chứa đựng sữa Sư Tử, cuối cùng chẳng nhận được.

Lại **Niệm Phật Tam Muội** đối trụ sinh tử. Nếu dùng Vọng Tâm đuổi theo thì cuối cùng vào biên sinh tử, không có nghi ngờ vậy.

Hết

10/08/2011